

Bønnevagt!

Bønnevagten for Danmark har nu været i omkring 30 år. Det er på tide at spørge, om den skal fortsætte i sin hidtidige skikkelse, eller om den skal ændres. Vi er kommet frem til en *mellemløsning*:

De, der har vænnet sig til at sætte en bestemt time til side i hver måned for at bede koncentreret, vil helst fortsætte dermed; der er imidlertid andre, der gerne vil være med til at bede inderligt for vort folk, men som ikke synes, Guds Ånd leder dem til en forud fastsat bestemt time; de har hidtil ikke været omfattet af Bønnevagten, men nu åbner vi den for enhver, der føler trang til at være med til at vogte vort stakkels folk i bøn.

Derfor udsender vi ikke mere noget *bønnebrev* til den skare, der holder en fast time måned efter måned, men bruger den side i månedsbladet til med visse mellemrum at lægge forbønnen på *alles* hjerter, så enhver, der føler sig drevet af Guds Ånd til at være med, får mulighed for det. På denne måde, håber vi, bliver der både orden og frihed i den tjeneste, som vi alle gerne vil være med til at fuldbyrde. Ånden blæser jo, hvorhen den vil, og du hører dens susen – også dens susen til forbøn, påkaldelse, taksigelse og tilbedelse!

Der er nogle, der folder hænderne, når de beder. Hvorfor gør de det? For at un-

derstrege, at nu bruger vi ikke mere vor energi og vor kraft til selv at søge at løse problemerne – nu overlader vi dem helt til dig, vor himmelske Fader!

Bøn og forbøn er jo en tilkendegivelse af, at vi er magtesløse helt igennem, men vi stoler på den levende Gud, vor Fader ved vor Herre Jesus – han er alt andet end magtesløs!

Problemerne i de nordiske lande er så overvældende, at de aldrig kan løses ved menneskevisdom og menneskesnilde.

Jeg tænker ikke alene på de politiske, sociale og økonomiske problemer, men også (og især) på de *moralske* og *åndelige* problemer. Tænk blot på de mange skilsmisser, den overhåndtagende skamløshed og den nedbrudte respekt for Guds bud! Ethvert folk, der nedbryder det Gud-givne værn imod syndens stormløb, bereder sig sin egen undergang.

Men Gud er den *levende* Gud, der lytter til vore bønner for at besvare dem.

Sæt derfor *ekstra* tid til side for at gå i forbøn, som Guds Ånd leder dig til! Bed, som dit hjerte tilsiger dig! Bed fortrøstningsfuldt! Bed i tillid til, at Gud er din Fader!

Bed for Herrens hellige, at ingen af dem overvældes af tidsånden, og ingen af dem lader sig ramme af satans gloende

pile! Bed også om, at forførelserne ikke får fremgang! Men bed af hele dit hjerte og tænk ikke for meget på, om du beder godt eller ej, og om du kan formulere dine bønner rigtigt eller ej. Gud forstår, hvad du mener!

»Bed, og I skal få!«

Så er vi da fælles om denne umålelige nåde: *at bede og at få!*

Jeres broder og medarbejder

Poul Madsen

P.S. Jeg var gymnasiast, da jeg fik lov til at være med i en lille bønnekreds. Vi var i alt 4 kammerater, der mødtes en gang om ugen til bøn. Vi var helt uerfarne og umodne, men det blev den spæde begyndelse, der lod mig erfare lidt af fællesbønnens betydning. Vi fik lagt på vort hjerte at bede om, at Danmark aldrig skulle blive grebet af antisemitismens forfærdelige ånd. Staten *Israel* var ikke oprettet, men Hitler var i 1933 kommet til magten i Tyskland. Denne bøn har lige siden været levende i mit hjerte, og må jeg her få lov til at lægge den på jeres hjerte. Tænk, om Gud i sin nåde endnu engang ville holde vore lande fri af den forbandelse, som jødehadet nedkalder over et folk!

Den gode, men forførte samvittighed

Profeten *Esajas* understreger, at Guds tanker og veje er *ovenfra*, som Gud selv er ovenfra: »Mine tanker er ej eders, og eders veje er ej mine, lyder det fra Herren; nej, som himmelen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker højere end eders« (55,8-9). Så højt over vore tanker er de guddommelige, at vi aldrig af os selv kan tænke dem eller forstå dem. De kan ikke forliges eller forenes med vore, men ligger i strid med dem, og Gud forlader aldrig sine tanker og veje til fordel for vore.

I menneskehedens lange historie er der kun et menneske, der lod hele sit liv beherske af Guds tanker: *vor Herre Jesus Kristus*. Han sagde om sig selv: »Jeg er ovenfra« (Johs. 8,23) og åbenbarede, hvad Guds tanker og veje, som han var det fuldkomne udtryk for, fører til.

Han er ovenfra, men vi er *nedefra*; derfor ligger hans og vore tanker i strid med hinanden, og det giver sig udtryk i, at vi *modsig* ham – ikke altid bevidst, ofte ubevidst i gerning. Der står om ham, at han talte en sådan *modsigelse* af syndere

(Hebr. 12,3). Allerstærkest kom denne modsigelse frem, da hans ledende discipel, apostelen *Peter*, tog ham til side og begyndte at irettesætte ham og på det kraftigste advarede ham imod at gå lidelsens og tabets vej ind i døden (Matt. 16,22). Peter talte ud fra sine allerbedste tanker og sin allerkærligste indstilling, men Herren kaldte den satanisk!

Paulus kalder vor Herre Jesus for Guds *hemmelighed* (Kol. 2,2). Dermed siger han, at han er uforståelig for ethvert menneske. Han er mere end en *gåde*, thi en gåde kan vi muligvis løse, men mennesket har ingen mulighed for at forstå eller trænge ind i Guds *hemmelighed*. Ikke blot er Herren Jesus uforståelig, han et også *frastødende*, hvilket episoden med Peter klart viser. Hans tanker og veje er diametralt modsatte af, hvad den kærlige Peter ud fra sin allerbedste overbevisning føler sig nødsaget til at sige til ham.

Sandelig er Guds tanker og veje *himmelhøjt* over vore og himmelvidt anderledes end vore; derfor opleves de som en dom over os, hvilket de også er! Men der

skal megen nåde til for at bøje sig under denne dom!

Den hemmelighedsfulde fare

Det er denne himmelvide forskel imellem Guds veje og vore, der indebærer den frygtelige mulighed, at vi kan forråde Guds sag med en god samvittighed.

Du kan ikke forråde dit fædreland, din familie, dit firma eller nogen jordisk sag med en ubesværet og upåvirket samvittighed, thi hverken dit fædreland eller din familie eller dit firma eller nogen jordisk sag ligger tankemæssigt himmelhøjt over dine tanker og opfattelser. Derfor reagerer dine tanker, når du begår forræderi. Du kan altså ikke blive en forræder, uden at dine tanker på den ene eller anden måde rejser sig i protest og vækker din samvittighed. Du vil muligvis undskylde dig, men du ved, hvad du har gjort!

Men når det drejer sig om *evangeliet*, kan du forråde det, uden at dine tanker rejser sig i protest imod, hvad du gør. Evangeliet er nemlig en *hemmelighed* (Efes. 6,19), fordi det udelukkende hand-

ler om Guds *hemmelighed*, Kristus. Det stemmer ikke på noget punkt med dine tanker, thi lige så højt himmelen er over jorden, er evangeliet og evangeliets tanker om tjeneste himmelhøjt over dine tanker!

Det evangeliske liv og tjenesten for Kristus er noget helt andet, end hvad mennesket tænker sig. Kristenlivet er, at Kristus er vort liv, Han, der kun tænker Guds tanker og går Guds vej!

Det er her, den hemmelighedsfulde fare for at forråde evangeliet er til stede. Man skal blot tænke sine egne allerbedste tanker og tage *sine egne*, allermest effektive midler i anvendelse, da er man afvejet fra Herrens tanker og veje – men man er overbevist om, at man tjener Ham af hele sit hjerte!

Det frygteligste ord af Jesu mund drejer sig om sådanne mennesker, der selv er overbeviste om, at de har tjent ham i al oprigtighed, og derfor på den afgørende dag siger til ham med ubesværet samvittighed: »Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn!« men Herren siger dem rent ud: »Jeg har aldrig kendt jer; vig fra mig, I, som øver uret« (Matt. 7,22-23).

Hvordan?

Denne fare forekommer mig frygteligere end alle andre farer, fordi den i modsætning til åbenbare fristelser, forfølgelser, hån, spot og martyrium er en *skjult* fare, som man ikke af sig selv er opmærksom på. Den er lige som evangeliet en *hemmelighed*.

De kaldte Jesus for *Herre, Herre* – men de havde ikke gjort hans *himmelske* Faders vilje (Matt. 7,21). Ved at understrege det himmelske i Guds Faderlighed fremhæver Jesus det samme som Esajas: »Hans tanker og veje er *himmelhøjt* over jeres!«

Guds himmelske tanker og veje har Herren åbenbart bl.a. i *Bjergprædiken*, der slutter med beretningen om de mange selvbdragte og forførte, der med en god samvittighed henviser til deres tjeneste for ham.

Enhver gennemlæsning af *Bjergprædiken* efterlader dette indtryk hos os: her skildres sandeligt et liv, der er *himmelhøjt* over vort! Herren siger bl.a. til os: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen« (Matt. 5,48).

Og spørgsmålet melder sig omgående: »Kan det overhovedet lade sig gøre?«

Jesus taler også om ikke at være bekymret for noget, men er det muligt?

Mener Herren virkelig, hvad han siger? Ja, det gør han! Han opgiver aldrig sine himmelhøje tanker og veje for vort liv og modificerer dem heller ikke i et for-

søg på at få dem til at stemme bedre med vore tanker og veje.

Hvis han gjorde det, ville han give afkald på det majestætiske i sin Guddommelighed og ikke bære navnet: *Jeg er den, jeg er*. Han ville ikke mere være en *hemmelighed*, en *utilgængelig* hemmelighed, men en gud i vort billede efter vore tanker, en hyggelig, tilnærmelig og omgængelig gud i al sin venlighed.

Nu forbliver han imidlertid tro imod sig selv og sit ord. Der kan ikke rokkes ved *Bjergprædiken*. Gud opgiver i ingen måde sit krav på det fuldkomne, det absolute, det ubetingede.

Dermed svækker han aldrig *Gudsfrygten*! Hvem kan lytte til hans ord i *Bjergprædiken* uden at *bæve*?

Gudsfrygten rummer i sig bevidstheden om, at jeg er under Guds dom og ikke kan bestå i dommen. Kommer vi bort fra denne bevidsthed, kommer vi bort fra sandheden og dermed fra evangeliet. Det *evige* evangelium, som en flyvende engel forkynnder for alle dem, der bor på jorderige, lyder således: »*Frygt Gud* og giv ham ære, thi nu er hans *doms time* kommet! Ja, tilbed ham« (Johs. Åb. 14,6-7).

Hvor denne bæven, frygt og underkastelse under den hellige Gud ikke er til stede, er der ikke noget evangelium eller kun et falsk sådant!

Gudsfrygten er værnet, der værner os imod os selv. Den er visdommens begyndelse, d.v.s. forudsætningen for at forlade sine egne tanker, selv de bedste, og sine egne veje, selv de sikreste, og tage imod Guds tanker og veje, der er *himmelhøjt* over vore.

Gudsfrygten er således værnet imod vort skjulte hovmodsselvssikkerhed og selvtillid. Den er altid mærkbar, hvor Gud er nær. Selv da Herren havde udført sine herligste kærlighedsgerninger og vist menneskene sin rige nåde ved at helbrede syge og opvække døde, var der ikke blot glæde, men også *frygt*, ja undertiden *rædsel*. Den hellige var kommet dem helt ind på livet.

Men kommer vi på afstand af Ham, der hedder Jeg Er, da vågner det gamle menneskes selvtillid, og da opstår den frygtelige fare, at vi *afviger* fra Guds veje, dernæst *forråder* dem med en god samvittighed for at ende i den *forførende* overbevisning: »Vi tjener ham af hele vort hjerte, og han er med os!« medens sandheden er en helt anden tragisk.

Lad os betragte det nærmere!

Forkyndelsen

»Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn!« Det er det *første*, de fremfører, overbeviste om, at de har tjent Herren. At profetere er at tale på Herrens vegne og sige, hvad han vil have sagt.

Er det da muligt at forkynde i Jesu navn, overbevist om, at man forkynnder hans ord, og dog rammes af denne dom: »Jeg kender jer ikke«?

Allerede i den gamle pagt møder vi de profeter, Herren afviser, og dem, han anerkender. Lad os kalde dem *uægte* og *ægte* profeter. Det første og forfærdelige, vi lægger mærke til, er, at de *uægte* profeter altid var de *fleste*. De udgjorde *flertallet*, de *ægte* profeter *mindretallet*. I enhver generation var der kun enkelte sande profeter. Nu siger Herren, at mange skal stå frem og påstå, at de har tjent ham til hans ære (Matt. 7,22), og vi spørger derfor, om de sande Ordets tjenere også i den nye pagt kun udgør et *mindretal*?

Det næste, vi lægger mærke til, er, at de *uægte* profeter i den gamle pagt ikke altid bevidst var falske. Når de sagde: »Så siger HERREN,« mente de det og var øjensynlig overbeviste om, at de talte på hans vegne. De talte imidlertid *ud af sig selv*. Det var deres ulykke!

Således også med de *mange*, der på hin dag rammes af Herrens totale afvisning. De har arbejdet ivrigt for ham – og Han har aldrig kendt dem! De har tjent ham af hele deres hjerte – og han siger, at de øver uret! Men han benægter ikke, at de har profeteret i hans navn, uddrevet onde ånder og udført mange undergerninger!

Apostelen *Paulus* belyser denne forfærdelige situation ved at beskrive dens *modsætning*. Man lærer jo ofte en sag bedst at kende, når man kender dens absolute modsætning. Paulus siger: »Vi bærer os nemlig ikke ad som *så mange* andre (her møder vi atter de *mange*, flertallet?), der søger vinding (af den ene eller anden art: vinding for sig selv eller sin sag, vinding for sin organisation, m.v.), men ud af et rent sind, ja *ud af Gud* taler vi i *Kristus* for *Guds åsyn*« (2. Kor. 2,17).

Enhver, der taler Guds ord, evangeliet, på en anden måde, bringer sig selv i fare. Han forkynnder måske nok, hvad der står skrevet, og han kender måske evangeliet, men han taler ikke i den fuldkomne afhængighed af Herren – han taler *ud af sig selv* og *i sig selv* for *menneskers åsyn*!

Dermed taler han ikke ved Guds hellige Ånd, og evangeliet kan kun forkyndes ret ved Den hellige Ånd!

Han taler derimod som en, der behersker sandheden, thi det gør man jo, når man har mod til at tale om det hellige ud af sig selv!

Han taler som en, der har evangeliet, det guddommelige, i sine hænder. Dermed har han trukket det ned til at være et *emne*, som han, forkynnderen, behersker bedre end de, han taler til! Han kan ikke undgå at give et forfalsket billede af Den Hellige. Guds nærhed opleves ikke, thi

forkynderen, profeten taler *ud af sig selv*, ikke ud af Gud!

Det er ikke ensbetydende med, at Gud ikke i sin barmhjertighed bruger hans forkyndelse til menneskers frelse og opbyggelse så længe, det er evangeliet, han forkynder. Det kan Paulus derfor glæde sig over (Fil. 1,15-18).

Men herfra og til at forkynde *en anden Jesus*, d.v.s. en forfalsket Jesus, er der ikke så langt (2. Kor. 11, 4). Er man først begyndt at tale *ud af sig selv for menneskenes åsyn*, vænner man sig let til at forkynde en Jesus, som *imødekommer menneskenes tanker og ønsker*, skønt de er *nedefra*, hvor »velmente«, »gode« og »rigtige« de end er.

Undergerningerne

»Har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerning er ved dit navn?« Det er det *næste*, de forførte forkyndere fremfører med ubesværet samvittighed, og Herren benægter det ikke, men siger, at de *øver uret!* Det, de anser for velgerninger imod menneskene, udført af dem som hans tjenere, betegner han som uret! Der er sandelig grund til at bæve!

Uddrivelse af onde ånder og udførelse af undergerninger er ikke forbeholdt Guds hellige. Farisæernes tilhængere uddrev onde ånder (Matt. 12,27), og Ægyptens koglere udførte undergerninger (2. Mos. 7,11, 22 og 8,7). Satan har kraft til at udføre tegn og undere (2. Tess. 2,9).

Der må altså sondres imellem de tegn og undere, der er *ovenfra* og stemmer med Herrens tanker og veje, der er himmelhøjt over vore, og de undergerninger, der er *nedefra* og stemmer med vor opfattelse.

De undergerninger, Gud kendes ved, ligger på linie med den forkyndelse, han kendes ved: de er *ud af et rent sind* (slet ikke for at søge berømmelse eller anerkendelse af mennesker), ja *ud af Gud, i Kristus, for Guds åsyn*. Derfor præger helligheden dem, og de fremkalder frygt og bæven, undertiden rædsel, tillige med helleglæde (Ap. G. 3,10 og 5,11).

Men de undergerninger, Han ikke kendes ved, skønt de onde ånder uddrives ved hans navn, og syge helbredes, har et andet åndsindhold og fremkalder ikke frygt og bæven for Gud, men oprømt og sensationsbetonet jubel uden hellighed.

Grænsen imellem dem er svær at se, thi den sættes af Ånden og beror på åndsindholdet, men Paulus giver udtryk for den ved at omtale sine undergerninger i en helt anden Ånd end de selvbedragne og selvsikre. Medens de siger: »Har vi ikke uddrevet onde ånder ... har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn,« så siger han: »Kendetegnene på, at jeg er apostel, blev jo med al udholdenhed *virket*

iblandt jer ved tegn og undere og mægtige gerninger« (2. Kor. 12,12).

De siger: »Vi uddrev onde ånder, vi udførte undergerninger.« Han siger: »De blev *virket*...« Han nævner ikke sig selv, thi det var ikke ham, der udførte dem; han var kun et redskab i Guds hånd (se også Ap. G. 19,11) – men de fremhæver sig selv, thi de udførte undergerningerne, og Jesu navn var kun et redskab i deres hånd!!

Hvilken afgrundsdyb forskel! Men det er kun Guds hellige Ånd, der kender den og åbenbarer den. Mennesket i sig selv ser ingen forskel, thi han ser jo kun efter resultaterne, men ikke efter, om de stemmer med Guds tanker og Guds veje, der er de stik modsatte af vore og derfor ofte forarger os!

Det er forfærdeligt let at forføre og blive forført i Jesu navn med en uberørt samvittighed!

Vor tid

Kristenheden er i dag formentlig mere aktiv end nogensinde. Aldrig har den sat så meget i gang og stablet så store projekter på benene som efter 2. verdenskrig. Jeg tror heller ikke, at den nogensinde før har berømmet sig af så vældige resultater som i dag!

Men den hemmelige fare, at vi, medens vi forkynder Herrens ord, forråder det, og at vi, medens vi udfører store gerninger i hans navn, *øver uret*, synes ikke at skabe frygt og bæven i mange.

Umiddelbart før profeten Esajas forkynder, at Herrens tanker og veje ikke er vore, siger han: »*Uretens* mand forlade sine tanker« (kap. 55,7). Og Herren sagde til de forførte: »I, som *øver uret!*«

Uret – hvad er det? Efter *vore* tanker er det noget strafbart og umoralsk, men *vore* tanker om uretten er ikke Guds tanker! Hans tanker om uretten er himmelhøjt over vore – og det er højst sandsynligt, at de vækker vor vrede. Thi uret er *alt*, hvad et menneske siger og gør ud af sig selv. Et *ondt* træ kan ikke bære god frugt – og det *gamle* menneske er og forbliver et *ondt* træ, måske især, når han vil det gode, thi det gør ham blind for, at han er et *ondt* træ.

Når det gamle menneske træder i Guds tjeneste, *øver det uret* – men han er ikke klar over det, for han vil jo kun det »gode« og fatter ikke, at det gode, han vil, kun er uret!

Hvem fatter f.eks., at når vi vil tjene Herren af hele vort hjerte og sætter alt ind derpå, da ender vi uvilkårligt i at gøre *uret* og forfører os selv og andre!

Thi at vi vil tjene Herren og sætter alt ind derpå er en tanke, der *stemmer helt med vor religiøse, kristelige tankegang*. Den tanke nikker enhver bifaldende til. In-

gen frygter, at denne gode og helhjertede tanke er i absolut modstrid med Guds tanke om tjeneste for ham! Ingen tror, at så herlig en tanke er *nedefra*!

Der er imidlertid intet menneske, Herren kan bruge i sin tjeneste, og der er slet, slet ingen, hvis tjeneste Gud i mindste grad er afhængig af!

Her begynder Guds himmelhøje tanker om tjeneste! Og dem må du lære grundigt at kende, måske så grundigt, at du siger som mange af dem, Gud selv kaldte: »Send en anden end mig, Herre – ikke mig, Herre, ikke mig!« Uden den grundlæggende guddommelige tanke om tjeneste tænker du modsat af Gud!

Du og jeg er helt ubrugelige i tjenesten for Gud. Alle dine og mine gode forslag og ideer er uden nogen værdi for Gud! Gud kan få et æsel til at tale, han kan opvække Abraham børn af stenene der – du tror da vel ikke, at han i nogen måde føler sig forlegen uden dig og din »vældige« indsats?

Betragt din korsfæstede Frelser! Dvæl i ånd og tanke ved hans kors! Har du noget at bidrage med? Føler du dig betydningsfuld? Bliver du ikke snarere bøjet til jorden i erkendelse af din synd, vantro, træghed, din trang til selvbevarelse?

Paulus havde truffet den faste beslutning ikke at ville vide af noget andet end Kristus Jesus som korsfæstet (1. Kor. 2,2). Intet fik lov til at drage hans opmærksomhed bort herfra og samle den om noget andet. Han forkyndte evangeliet om Jesus Kristus som korsfæstet, men aldrig i nogen anden ånd end den, der udgår fra den korsfæstede, thi Paulus talte ikke ud af sig selv, når han profeterede, men *ud af Gud*, i Kristus – og i Gud bor ingen anden ånd end Helligånden, der aldrig herliggør nogen forkynder, men altid herliggør Herren!

Paulus vidste bedre end vi, at det gamle menneske er et *ondt* træ, der bærer *ond* frugt, når det vil det gode – men han vidste også, hvor let vi lader vort gamle menneske komme til orde med sine tanker, forslag og veje. Derfor peger han uafledeligt på Kristi kors, thi der er vort gamle menneske korsfæstet sammen med Kristus.

Apostelen kalder derfor aldrig det gamle menneske til tjeneste, men til kors. Det, som er *ud af os selv*, er altid uret. Det er jo ud af det gamle menneske, og han kan aldrig bære god frugt. Når han udfører undergerninger, og når han forkynder evangeliet, er det *uret!* Jesus har aldrig kendt ham! Derfor kaldes det gamle menneske ikke til tjeneste, men til døden på et kors!

Kun det, der er ud af Gud i Kristus Jesus, kendes Gud ved!

Men alt for ofte lader vi (lad mig hel-

lere skrive *jeg*) det gode gamle menneskes opfattelser lede mig i min tjeneste for Herren. Det er den frygtelige fare, vi svæver i; lader vi os ikke frelse fra den, vil den tage magten – og hvor vi da ender, ved kun Gud!

Enhver prøve sig selv! Snart skal vi træde frem for Kristi domstol! Snart skal vort arbejde prøves af ham!

Frelsen

Frelsen, den fuldbagte, er så fuldkommen, så hellig og herlig, at den kun kan forkyndes og betjenes i den Ånd, der er fuldkommen, hellig og herlig, d.v.s. Guds egen Ånd. Han alene ransager Guds dybder af visdom og indsigt, han alene tænker som Gud og følger Guds veje.

Men han bor kun i *det bævende hjerte, det sønderbrudte hjerte og den sønderknuste ånd!*

Mister vi det, ak, da trækker Guds Ånd sig bedrøvet tilbage, og da er faren for, at vi fortsætter med at tjene Gud, men *ud af os selv*, til stede.

Så vil nogen måske spørge: hvor er frimodigheden og troen, når hjertet bæver, og ånden er sønderbrudt?

Svaret er: kun der trives troen og frimodigheden, thi troen er jo ikke tro på, hvad mennesket formår, men på Gud alene i Kristus Jesus, og frimodigheden er ikke det gamle menneskes naturlige frimodighed, men den Gud-givne frimodighed, der er et under, fordi det er ufatteligt, at et menneske, der har set sin synd og kender sin intethed, kan have frimodighed over for Gud den Allerhøjeste. Det er troens frimodighed, der helt beror på, at Jesus med sit blod har skænket os adgang ind i det allersmukkeste, hvor Guds trone er, så vi kan sige: »Abba,

Fader!«

Der er, lovet være Gud, også frelse fra den allerhemmeligste fristelse og fare: at tjene Gud af al sin kraft og dog på den store dag høre, at man gjorde uret!

Og denne del af frelsen er fuldbragt af vor lidende Herre på hans kors!

Bliv ved Golgata, da bliver du i frelsen fra det forfærdeligste af alt, thi da forbliver du i den bæven og Guds frygt og i den magtesløshed, hvori Guds frelsende kraft udfolder sig helt.

Der får du også stilfærdigt mod til at sige det Nej til gode menneskelige tanker om tjeneste, som er nødvendigt, men som måske kommer til at koste dig venskaber og popularitet – dog lad også Herrens himmelhøje tanker om venskab og fællesskab gælde i dit liv, thi de er ovenfra!

Det evige evangelium

Den sidste direkte evangelieforkyndelse, vi lytter til i Den hellige Skrift, er helt anderledes end den forkyndelse, vi oftest hører i vore dage. En flyvende engel har *et evigt evangelium* at forkynde for alle dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk; han råber med høj røst: »Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet...« (Åbenb.14,6-7).

Det evige evangelium er det *uforanderlige* evangelium, det *eneste* evangelium, Gud kendes ved. Det er *ovenfra* og er himmelhøjt over, hvad religiøse og »kristelige« mennesker tænker om Gud og hans nåde. Det er en *hemmelighed* (Efes. 6,19).

Derfor forstår vi det ikke uden videre. Vi er døde for Guds røst i evangeliet, med mindre Gud ved sin hellige Ånd åbner vort hjertes øren og lader sit Lys opgå for os. Også hvad evangeliet angår, gælder profeten *Esajas'* ord: »Mine tanker er ej eders, og eders veje er ej mine, lyder det fra HERREN; nej, som himmelen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker højere end eders« (55,8-9).

Ude på *Golgatas* høj ser vi tre mænd hænge udspilede på deres kors. På dem åbenbarer Gud sit evige evangelium i al dets hellighed og herlighed.

Den første røver

De korsfæstede vor Herre Jesus imellem to forbrydere, den ene ved hans højre, den anden ved hans venstre side.

Deres lidelser er ubeskrivelige. Bibelen udpensler dem ikke, altså skal vi heller

ikke gøre det.

En af forbryderne, som hang der, spottede Jesus og sagde: »Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os« (Luk. 23,39).

Jeg kan frygte for, at vi ligner ham alt for meget! Vore tanker om Gud og hans frelse er dybest set som denne røvers og bliver aldrig anderledes, med mindre vore øjne åbnes.

Denne stakkels forbryder vil frelses fra sin nød med al dens lidelse og elendighed. Men *han vil ikke vide af dommen!*

Det viser, at han ikke frygter Gud! Han giver ham ikke æren! Gud er til for at fri ham af nød og plage! »Hvis du er Kristus – hvis du er Guds søn – hvis du er almægtig, gør da ende på nøden – ellers vil jeg ikke tro på dig!«

Denne røver anvendte ordet *frelse* – »frels dig selv og os!« Men han ønskede en frelse på bekostning af retfærdigheden og sandheden, en frelse efter sine egne tanker og ønsker, ikke efter Guds tanker og veje, der er himmelhøjt over hans.

Den anden røver

Den første røver ville frelses uden noget opgør på sandhedens og retfærdighedens grund i Guds lys. Det værste for ham var ikke hans synd, men dens konsekvenser. Dem skulle Gud frelse ham fra, hvis han da var Gud, og så skulle han ikke gøre noget stort nummer ud af hans synd og skyld!

Jesus svarede ham ikke. Han hjalp ham heller ikke. Denne røver gik ind i døden, som han var med al sin synd og skyld.

Men den anden røver svarede ham og

sagde: »Frygter end ikke du Gud, skønt vi er under den samme dom? Og vi er det med rette; vi får jo kun løn som forskyldt« (Luk. 23,40-41).

Det var en *irrettesættelse*. Den kommer fra sandhedens verden, som var blevet lukket op for denne røver i hans sidste timer, fordi han i den lidende Frelser ved sin side havde mødt sandheden og lyset. Lad os lytte til denne irrettesættelse; den kan jo også have noget at sige os!

»Frygter end ikke du Gud!« Det er *det evige evangelium*, der lyder fra den ene røver til den anden! Gud har i Kristus åbenbaret sig for ham i sin uafkortede hellighed. Og Guds frygten har gjort ende på alle hans protester og indvendinger imod den skæbne, der er overgået ham. I Guds helligheds og sandheds lys forstår han, at hans dybeste nød ikke er de forfærdelige smerter, han lider, men hans synd og skyld.

Derfor bøjer han sig under dommen: »Vi får jo kun løn som forskyldt!«

Han kan ud af sit hjertes overbevisning sige, at der sker ham intet uretfærdigt.

Har han haft undskyldninger for sine forbrydelser, og det har han sikkert haft, så er de nu helt borte. Han og *han alene* bærer ansvaret! Han og *han alene* er skyldig! Han og *han alene* er skyldig *over for Gud!* »Frygt Gud og giv ham ære, thi hans doms time er kommet!« Det sagde denne røver Ja til *af hele sit hjerte*. Han vidste, at han var dømt med rette!

Således ærede han Gud i sit jordelivs sidste timer ved uden forbehold at give Gud ret!

Men om Jesus sagde han: »Denne

mand har intet ondt gjort!« Det var i det lys, der udgik fra Jesus, røveren så sin skyld i hele dens omfang. Han havde lyttet til Jesu bøn: »Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør!« og aldrig havde han før hørt sådanne ord! Den absolutte renhed og den guddommelige kærlighed lyste om ham; i det lys så han sig selv som en fortabt synder, der ingen undskyldning havde at støtte sig til.

Den guddommelige hellighed lyste om ham i Jesu martrede skikkelse. Den fuldkomne, aldeles uplettede renhed stod ham for øje. Og den kærlighed, der er ovenfra, åbenbares ham i Jesu forbøn for sine bødler. Det var det stærkest tænkelige lys, der blev kastet ind over hele hans liv – et lys, der gjorde ende på hans hidtidige opfattelse af, at han ikke var værre end så mange andre, og at synd og skyld kun er relative begreber, som ingen kan tillægge absolut betydning, fordi Gud jo dog forstår, at intet menneske til syvende og sidst kan gøre for, at han nu er, som han er!

Jesus havde intet ondt gjort. Aldrig havde røveren mødt en sådan mand. Den absolutte forskel imellem Ham og alle andre var åbenbar; korset fremhævede den så meget mere!

Så sagde røveren: »Jesus!« Vi kan næsten høre, at det kommer fra dybet af hans sjæl. Aldrig før havde nogen udtalt Navnet på denne måde. Fra det dybe råbte han til ham!

»Kom mig i hu!« En kort, ren bøn! Mere bad han ikke om, thi Han, som han bad til, behøver ikke mange forklaringer – det forstod røveren til fulde!

Hvad begrundede han sin bøn med? Havde han noget at henvise til, som kunne give Jesus grund til at komme ham i hu? Nej, intet! Derfor sagde han ikke: »Du ved jo, Herre, at jeg inderst inde ikke ville gå forbrydervejen!« Han sagde heller ikke: »Jeg har taget mig af min gamle Mor derhjemme!« Han pegede ikke på noget som helst, der kunne tjene som et lille plus i hans liv og derfor begrunde, at Jesus skulle huske ham. Thi i Guds lys så han ikke andet end synd og selvished hos sig selv.

Jeg stod i 1952 ved min Faders dødsleje. Han var inde i en dyb bevidstløshed – oversygeplejersken havde tilkaldt os. Jeg vidste, at min Fader ikke havde omvendt sig og aldrig havde bekendt sig som en Jesu discipel. Så åbner han pludseligt sine øjne og siger højt: »Herre Jesus! tag imod mig arme synder!« og så sov han ind i døden!

Det evige, uforanderlige evangelium begynder med dommen, d.v.s. med Guds doms time over vort liv. Det oplevede røveren på korset og min Fader på dødslejet.

Røveren sagde: »Vi får jo kun løn som forskyldt!« Min Fader sagde: »Mig arme synder!«

Røveren sagde: »Jesus!« min Fader sagde: »Herre Jesus!« Han havde hørt om ham, og nu bøjede han sig i sin totale hjælpeløshed og magtesløshed under hans dom og påkaldte ham som sin Herre.

Ingen af dem havde noget i deres liv, de kunne henvise til, men begge påkaldte ham som Frelser, thi begge påkaldte hans navn! Og enhver, der gør det, skal blive frelst!

Min Fader sagde: »Herre!« det sagde røveren ikke direkte, men dog aflagde han et vidunderligt vidnesbyrd om Jesu evige herredømme, thi han føjede til sin bøn: »Kom mig i hu, når du kommer i dit Rige!« Han var overbevist om, at døden ikke havde den endelige magt over Ham, der hang ved siden af ham på sit kors. Han var den første, der bevidnede, at den indskrift, der var sat over Jesus på hans kors, var sand: »Denne er jødernes konge!« Og han forstod, at her er tale om et evigt kongedømme, der aldrig hører op!

Herrens svar

Nu lyder det evige evangelium i al sin herlighed på dommens grund og i Guds doms time! Lad os lytte stille til hvert eneste ord!

Det første ord i Guds evige evangelium er »Sandelig« – med dette ord gør Jesus ende på al tvivl og understreger, at han, den korsfæstede, er *Guds søn*, der ikke har nogen højere at sværge ved, og derfor siger »sandelig« – thi det, han nu siger, er så herligt, at det overgår al forstand og derfor vækker modsigelse hos det naturlige menneske.

»Sandelig siger jeg dig« – gentagne gange har Jesus i sit jordeliv sagt: »Sandelig siger jeg eder« – men her fra sit kors siger han: »sandelig siger jeg dig« til røveren, der bøjer sig under dommen i Guds doms time. Han, der taler, kalder sig »jeg« – men det er *Guds evige Jeg*, der taler – Gud, hvis navn er *JEG ER*, var i Kristus og taler nu personligt til et lille fortabt dig, der frygter Ham og giver ham æren, fordi hans doms time er kommet. Det gælder sandelig om at høre, hvad dommens Gud siger i sin doms time til en mand, der giver Gud uforbeholdent ret og dermed giver ham æren! Hvad siger han

til et sådant menneske, der har påkaldt Jesu navn ud fra sin egen intethed?

Han siger: »I dag« – dagen har tolv timer, og det var ved den sjette time – altså om nogle få timer skal du gå ind til alt det, jeg nu tilsiger dig!

»... skal du være med mig« – om få timer skal røveren opleve det, som apostelen *Paulus* kaldte for *såre meget bedre* end alt, hvad tilværelsen her på jorden rummer (Fil. 1,23 og 1. Tim. 4,17). Han skulle være *sammen med Jesus*, i hvem hele Guddommens fylde af nåde og salighed er – sammen med ham *uafbrudt* – hvem kan beskrive den herlighed?

»... sammen med mig i Paradis!« Det svimler for tanken thi ingen af os kan i sin fantasi forestille sig Paradisets skønhed, stråleglans og herlighed. Paulus vidste ikke, om han var i legemet eller uden for legemet, da han engang blev henrykket i Paradiset og hørte uudsigelige ord, som det ikke er et menneske tilladt at udtale (2. Kor. 12,4), formentlig fordi de uudsigelige ord beskriver en sådan rigdom på herlighed, at intet menneske kan udtale dem ret! Der skulle den fortabte røver være om nogle timer; frelst af nåde – den nåde, der blev tilsagt ham i Guds doms time!

Han havde sagt til den anden røver: »Frygter end ikke du Gud, skønt vi er under den samme dom, og vi er det med rette – men denne mand har intet ondt gjort!« Med disse ord siger han noget, som han måske anede, men næppe forstod: Jesus var gået ind under dommen – altså ind under Guds dom over dem derfor kunne han frelse dem på retfærdighedens grund!

Hans sidste timer

Vi har ingen beskrivelse af, hvordan hans sidste timer forløb. Der blev mørke over hele landet indtil den niende time. Jesus råbte med høj røst: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd!«

Mon ikke røveren i disse timer har oplevet, at dommens og nådens hellige og retfærdige Gud var ham inderligt nær? Mon ikke han derfor også har oplevet, at alle hans smerter og lidelser var for intet at regne imod den herlighed, som om føje tid skulle åbenbares på ham? Og mon han ikke har takket Gud af hele sit hjerte, da de romerske soldater kom og gjorde ende på hans lidelser?

Han gik med en befriet, men ikke forført samvittighed ind til den evige salighed, ude af stand til at fremhæve andet end, hvad Jesus havde gjort for ham!